

Wirth Imre

ANYAI NAGYMAMA Munkács
közelében született még
ezerkilencszázhatban, úgy
volt, apáca lesz, de nem, lány
korában férjhez ment mégis,
apja puskát akasztott ház
falára, elvitték, legyint
ma is, ha ez lehetséges,
nagy mama fagyott verebek
hullásáról mesélt este,
potty, mondta, villanyvezeték
volt utolsó álmuk, farkas
borzongott a hóban, aludj,
alszom azóta is, zengnek
vezetékek a magasban,
nyolcvanvalahányban ültünk
a lakótelepen, Óbuda
lerombolt képeivel és
összeírták nagymamát is,
elakadt a kérdező ott,
emlékszem, körülnézett és
megköszöri a torkát,
maradjunk annyiban, nagy
a Szovjetunióban lett
gyermek, és utána bármi.

AZT HISZEM, a nyitott ablak
nekem már örök tériszony,
befújlak szanaszét habbal,
nevetsz rajtam, hogy mért iszom,
fejsze hull, Isten a napba,

nem engedték a szobádba –
proletár költő híz paplant
egy verssel teli pohárra.

A BOCSÁNAT FARÖNK, égis
érő erdőben férfiak,
manók bánatiszalaggal,
hiába-legyél-fűszállal,
bűnöd könnyű laskagomba,
mint einstandolt szénakocka,
fölösleges petrenceként
billegő kutyaszalonna.
TALÁN A HÉV kattogása
a pomázi némaságban,
talán a motorberregés,
azt mondd, hogy ez is kevés,
kutya vonyít az elhagyott
patakban feléd, nem hagyod,
vak traktoron róka nyála,
szerelmes vagy a hiányba.

TÉRIDŐBEN IMBOLYGÓ lány
mosoly a moslák szigorú
ketrecében, rácsot döfő
mázsa sír a boldogságtól,

széthull a hasított egész,
hogy eszméletre vertek,
determinál a szén konok,
fegyvertelen ragyogása.

KÉSEI TEREPTÁRGY, hajlott
gombaszag iramlík összel,
korhadtt fejfavirágot tépsz,
rohadnak egyre a fátylak,

sárból özvegyi fiákert
Kárpátok húz a magasba,
rettenetes síkság nyílik
lándzsautótt sebek ormán.

LEROHANJA A SZÉL a kert
rejtett szanatóriumát,
katatón lárvák fekszenek
fel ragyogva a nyugágyra.

A varázshegy vakondtúrás
volt pár perce, most szemüveg
csillan meg sárba taposva,
orvosok sírnak csillagot

fekete álomállatra,
aki elviselhetetlen
bóg, míg összeszedi néhány
árva a roppant diókat.

VÍZCSOBOGÁS, van lehetőség
elfeledni a forrást,
de nem teszed, belegázolsz
fanyar avarba este,

kikerülnek kirándulók,
csak egy csecsemő nézi
botladozásod meredten:
lehullott almateded.

SZEGÉNY YORICK a csontjai
felett gyászbeszédet tartott,
Kormos ült a bikaszaros
csapásban, nem taposták el,
csak átlépdeltek felette

fújtatva vaksin a magyar
táj óriásai. Esik,
kaparom a nyelv sarából
megértő konokságait,
szargombóc ganajtúróval,
gyúrják a jövőnek apró
terminátorok huszonkét
fokban, októberben. Szegény
Yorick, mi vagyunk a csorda,
szemellenzőnk alatt böglyök
csípi a plazmatévényi
virtuális bögést. Szegény
Yorick, kormos állkapsodra
rákattant veszett rókatárgy
hever a porban, utánad
serken a vér, lányok nyomán –
gügyögve roppantod ketté
szerelmed időmellcsontját.

EZ A FOLYTONOS nyöszörgés
a torokban, gyereksírás
vérsárga avarban, szűköl
a gaz, lusta szúrós füstje
bolyong a tüdőben, kapar
csöndet hámló falikárpit,
nem vihar, könnyű szellővel
érint rozsdás ereszt, padlás
nyikorgó ajtaja, kitárt
szájjal zümmögő dögbogár.